

Vårstigbekken i Drivdalen

Trygve Reidar

VI GÅR TIL BJØRÅSKARET!

Av Leif Halse

For ein sommar! Ruskver og regn dag ut og dag inn — veke etter veke! Kvar hadde sola gjort av seg? — Å, ho er vel einstad attom skodde og skyer, meinte Eivind. — Får ein berre rive han klår, så —.

Rive han klår, ja — det var lettare sagt enn gjort!

Og så gjekk ein der og såg på regnet som strøymte ned over brungrå hesjer — på skodda som låg tjukk og tung over alle fjell — og på barometret som spådde ilt. Eller ein satt med øret klistra til radioen og hørte oppatt og oppatt den sørgelege visa om lågtrykk og regn! Og her gjekk ein og venta på fjellver!

Ein tirsdagsmorgon skein sola. Himmelen var blå og vennleg, og fjella stød og smilte i godveret. Endeleg var dagen komen!

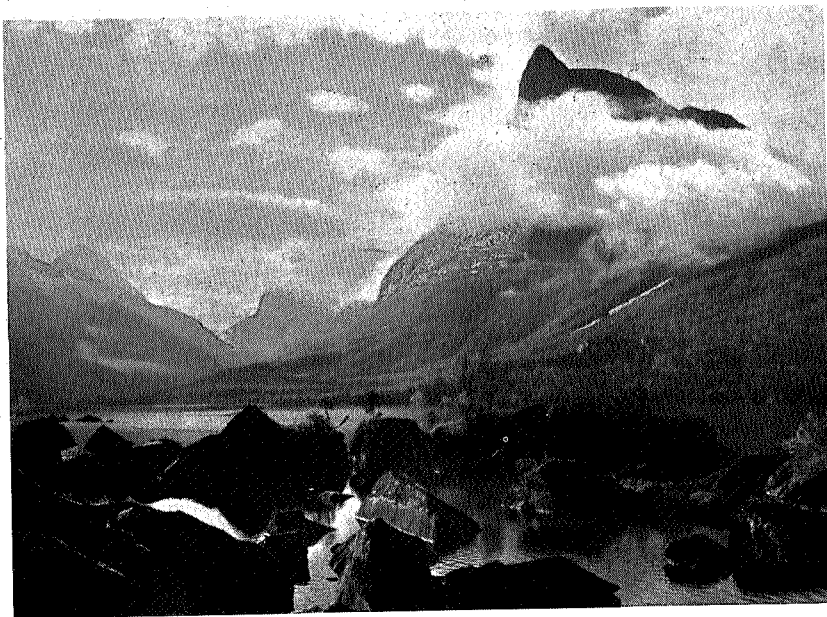
— Vi skal høyre kva ver-mannen har å seie klokka eitt! sa Eivind og sette nasen til vers og liksom snusa.

— Klokka eitt! Ikkje tale om! No bles vi i alle ver-menn og meldingar! No fer vi.

Og så for vi — tre mann i fylgje: Erling og Alf og eg. Med sekk på rygg og jaktstøvlar på føtene la vi til fjells.

Du har truleg gått ruta frå Kårvatn til Inderdal? Du har slite deg opp dei lange liene framom Talgøy-setra og opp på fjellet? Du har stått i botnen under Bjøråskaret og sett Skjerdingfjellet lyfte si takkete egg mot himmelen? Den lange sundrivne eggja minner deg om ein steinalders-reidskap forma av jutulhender — ei trollstor steinsag med tind-stolen opp.

På austsida av Skjerdingfjellet er ein liten vakker botn med eit

Innerdalen med Tårnet

Jac. Brun

vatn og ei elv. Erling har et hytte der, og denne hytta skulle vi bruke som base under operasjonane våre i fjellet.

Vi nådde hytta og tok eit bad i vatnet. Alf, som er ung og sprek, tok seg ein treningstur bortover rastane. Han sprang som ein hjort i villmarka. Snart var han oppe under urdene, snart var han nede ved vatnet, og snart var han bortover alle haugar. Han hoppa og spratt mellom tuver og storstein og langa ut så finnskjegg og fynne snerte om turnskorne. —

Vi matstiller oss, men enno er det mykje att av dagen. Sola skin frå blå himmel, og der kan vi ikkje sitte og sjå på kvarandre heile kveldsøkta. Vi lyt ut og røre på oss.

- Vi går til Bjøråskaret! seier eg.
- Det er langt til Bjøråskaret! svarar Erling.
- Men det er vakkert utsyn frå Bjøråskaret!
- Så går vi til Bjøråskaret! seier Alf.

Men så ber det ikkje til Bjøråskaret — ikkje for det første. Vi

Snøfjell og Skjæringsfjell fra Langevatn

Arne Falkanger

vil sjå kva som er *austafør* Skjerdingsfjellet, går opp ei bratt kleiv og kjem opp på vide steinteler. Dei går i låge bårer mot høgfjell og tindar og ligg så traust under foten. Små elvar syng i soldagen der dei leitar seg far frametter fjellet, kviler ut i klåre vatn og dreg vidare på sin veg mot li og dal.

Tett innpå oss ruver Skjerdingsfjellet med sundreven egg og nakne sider i bratt fall ned mot teler og flatfjell. Og sjå om ikkje Skjerdingsfjellet har noko nytt å vise oss: Frå den langslette fjellsida spring det brått ut ein gavl, som kvesser seg opp i eit spist møne. Det ligg slik veldig kraft i denne piken at du tid for tid ventar at han skal rive seg laus frå egga og kile ende til vers! Det er noko dristig og himmelstormande over denne bratte fjellgavlen som lyfter seg høgt over urd og egg — som eit Abel-monument i ville fjellheimen. Det dreg synet til seg og kallar fram assosiasjonar i tankane.

— Det får meg til å tenke på noko fritt og sjølstendig! seier

Erling. Noko sterkt og stødig! Det er vilje og tross i denne bratte reising, og det er kraft og tyngde i denne breie fjellfoten! Ein slik konstruksjon held, kva som enn hender! Her kån du kaste med atombomber og all den develskap som folk kan finne opp — denne fjellgavlen blir ståande!

— Det får meg til å tenke på ei domkyrkje! seier Alf. Det møter deg med dei same dimensjonar som vestfronten i Nidaros-domen. Det er den same dristige arkitektur, og spaninga og stiging i linene fortel om den same himmellengt! Det heile verkar som ein mektig lovsong — ein hymne i stein!

Vi ruslar framover telene. Augo søker gavlen i Skjerdingfjellet alt i eitt, og likskapen med ei kyrkje blir meir og meir synleg — ein langvegg stig fram og står der tufta på flatfjellet i rett vinkel med gavlen, og høgre oppe skrånar fjellveggen inn mot pik og egg som eit tak. Javisst er det ei kyrkje — ein veldig stein-dom forma og bygd av sterke usynlege hender. Her spelar stormen sine tunge koralar over urd og aude vidder i mørke vinternetter. Her forkynner fjellstilla sitt lyse evangelium i klåre sommarkveldar, medan sola legg gullglans over takrygg og spir. Her står ei kyrkje mellom fjell og høge tindar — eit tempel bygd av Herrens eigne hender!

Kanskje er ho sett der til å minne oss om, at attom alle vakre utsyn og attom alle ville og veldige formasjonar bur det ein sterk vilje — ei evig ånd, som vi ikkje må gløyme! Sjeldan kjem ein vel denne sterke ånd og vilje nærare enn når ein vandrar i fjell og einsemd. Ei slik vandring vil gjerne bli noko av ei messe — ei stille messe til dei gode og evige makter!

Men var det ikkje vi som skulle til Bjøråskaret?

Vi snur og kring-går nordhallinga av Skjerdingfjellet, finn ein smal stig og fylgjer den og kjem på turistlina der fjellet flatnar inn-etter botnen under Bjøråskaret.

Eit vatn ligg og blenkjer i lågaste lendet, mørknar mot bratte urder bortunder foten av Snøfjellet, der kvite fønner tøyser seg ned i det iskalde vatnet. I grøne skrøer står sauver og einstirer, og rypa lettar frå sølvgrå vierkjerr og siglar på strake kvite venger mot urd og ulende. I vest og aust reiser fjella seg tunge og ruvande mot himmelen, og framfor oss har vi oppstiginga til skaret.

Mot Nordviksula

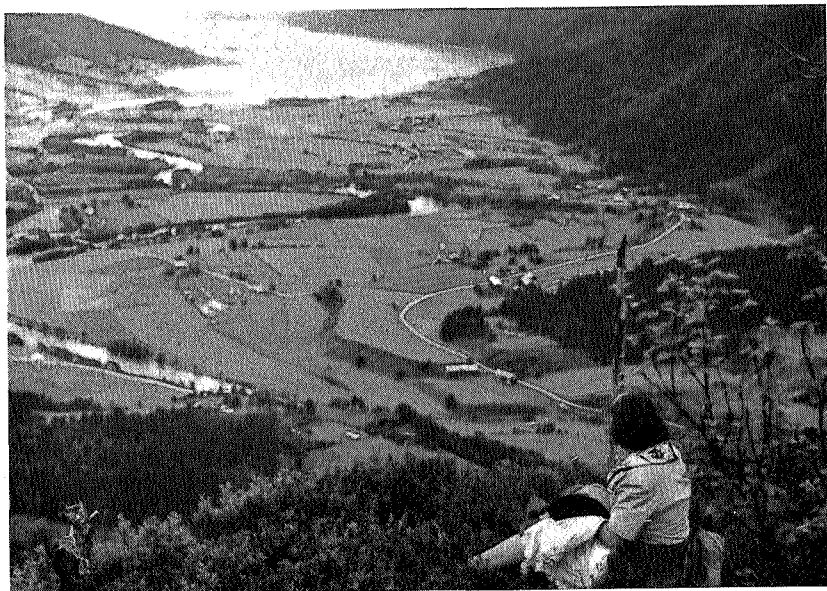
Johannes Østby

Vi går opp ei bratt snøfonn, og sjå der: i den steingrå bruna står tre reinsdyr i silhuett mot himmelen — ei simle med to kalvar. Erling finn fram foto-apparatet, men før han vinn å stille inn, tek reinane ut og er borte. Snarspringaren Alf tek ein omveg og får snudd dei, og så kjem dei same vegen tilbake. Det klikkar i foto-mekanismen, og dei stryk som vinden over stein og mosemark. Den grå dyrefargen går i eitt med stein og fjell, og det siste vi ser, er dei lyse bakendane som kjem bort attafor ein kvass rabb.

— Eg fekk dem! seier Erling og pakkar apparatet i ryggsekken.

Så står vi i Bjøråskaret. Brun og li fell bratt ned mot Inderdalen. I kveldsskuggen djupt nede svartnar det på eit vatn. I fjellet midt i mot opnar Giklingdalen seg — tverrdalen som fører over til Sunndal. Giklingdalsliene flatnar ned mot eit vatn. Frå vatnet renn ei elv fram gjennom dalen, når bruna og fell i kvit foss ned i Inderdalen. Til venstre for tverrdalen stig Dalatårnet bratt til vers, run-

Todalsøra

Johs. Østby

dar seg som eit borgtårn mot oss i skaret og skyt til vers som eit spir mot blå luft. På andre sida dalen ruver det sundrivne Skarfjellet med kløfter og djupe skar og med is og snø som aldri brånar. I nerkanten av breane grøner det på gammelisen, som lyser om kapp med grasliene lenger til dals. I bakgrunnen blånar det i Trolla, og lengst i aust ligg Rendalsvatnet som ein blank spegel oppunder fjellbrun og blå himmel.

Denne veldige natur grip og held fast. Det tek tid før augo får stire seg mette på dette landskapet, som er både vakkert og vilt. Men lat oss ikkje seie meir om dette utsynet, som er skildra så mange gonger før. Det vakraste utsyn i landet — ja, kanskje i heile verda! har ein ekspert som Gunnar Raabe sagt, og dermed får det vera nok. — Det er kaldt oppe i skaret, og det gjer godt å få røre på seg. Men i nordhallinga av skaret møter det oss eit nytt utsyn som bed oss stansa og sjå:

Her fell lendet bratt ned mot den djupe og tronge Todalen. Men

Skjæringsfjell

Frk. G. Meland

bortafør dal og bygd stig fjell til vers — det eine attafør det andre, medan landet lågnar i lange, vikande liner. Mot aust står Skjæringfjellet og stengjer, så vi får ikkje Snotene med i den tindeparaden som møter synet. Det er Nordviksula som dominerar biletet. Ho kjem oss nærast og opnar seg som ei rovklo mot himmelen. Attafør og til venstre lyfter Hjelman sin runde skalle i veret, og attmed han står Hjelmkona. Lenger mot vest kjem Blåfjellet, og i gråblå dis lengst ute stikk Tustnafjella til vers som tre såter: Stabben, Storøret og Litl-øret. Aksel ved aksel står dei der som dei ytste utpostar mot skjergard og hav.

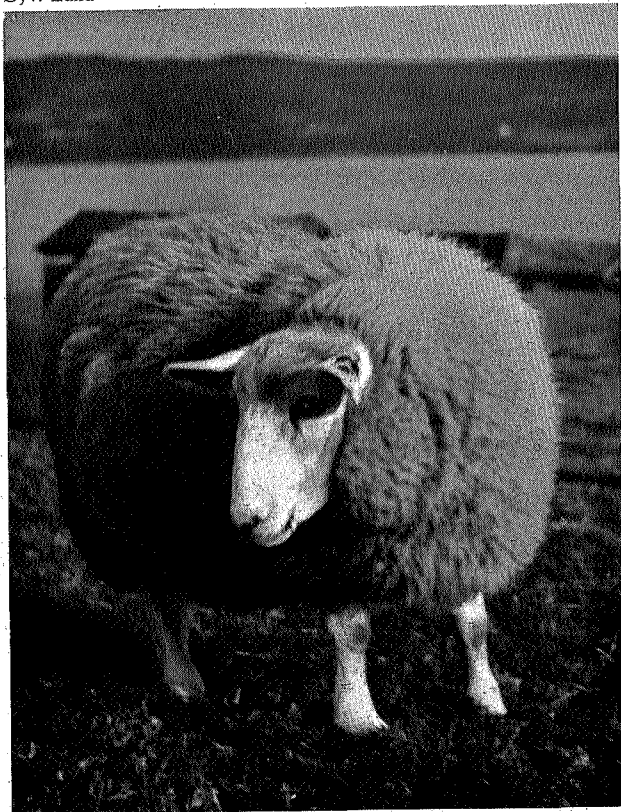
Og inn mellom fjell og åsar teiknar fjordane blanke flater. I det bleike kveldslyset får sjøen ein mild gråfiolett farge, som lenger ute får eit innslag av raudt. Og lengst ute — der landet sluttar, og himmelen går til havs — står låge kveldskyer i brann. Det lyser i purpur og brenn i gull, og legg ein varm fargetone over sjø og land, og dei alvorlege fjella lyser opp og står og smiler mot sola. Det heile er som ein symfoni — ein Nöturnó av Grieg komponert i former og fargar.

Vi sit der i fjellriset og let augo suge inn dette veldige bilete av fjell og fjord og himmel. Ingen seier noko. Og kva skulle ein

elles seie i ei slik stund. Her blir alle ord fattige og fargelause. Her er det stilla som talar — naturen tek ordet og talar til deg med slik styrke at det aldri går deg av minne.

Sola sloknar og sig i hav. Fargespelet i skyene bleiknar og døyr, og kvelden dreg eit mørkt klede over den blanke fjordspegelen. Fjellsnoen syng med kaldt mål over telene, og vi reiser oss og går tagalle heim til hytta under Skjerdingfjellet.

Øyv. Lund

En varm genser
— det får'n si

ONKEL JOHAN

Av Roar Tønseth

Kjenner du onkel Johan? Ikke det. Nei, nei — det er kanskje ikke så mange som kjenner ham. Noen er det kanhende som ikke vil ha særlig glede av bekjentskapet heller. Jeg for min del setter imidlertid overordentlig pris på onkel Johan, og når jeg her forteller om ham så er det for at mange flere skal få sjanse til å lære ham å kjenne.

La meg forresten med en gang gjøre oppmerksom på at han slett ikke er *min* onkel. Min venn boligdirektøren er hans nevø, og det er ham jeg har å takke for bekjentskapet. Jeg har notert meg det som — et ikke helt lite — pluss ved nevnte boligdirektør. Er i særlig grad villig til å unne ham det, da det sikkert er en større del som samler på minussene.

Nok om det. Det er i første rekke som fjellvandrer jeg har glede av onkel Johan. Ja, jeg tror jeg tør si, at han er den sikreste følgesvenn på turene mine — særlig da på påsketurene. Aldri noe kluss med onkel Johan, nøysom på plassen, aldri påtrengende, men svært villig til å hjelpe om noe står på. Hvis onkel Johan ikke er med på hytta — ja, da føler jeg det som et virkelig savn. Og i grunnen vil jeg så gjerne at dere andre også skal lære å sette pris på ham på den måten.

Det har hendt at jeg har latt onkel Johan bli tilbake på hytta fra den ene ferien til den andre, men det har ikke forhindret at gjensynet alltid har vært like kjær. Har jeg vært ute i strieste snøstormen eller i brennende sol, ja, da trykker jeg onkel Johan til mine læber, og føler en lise derved, som ingen kvinne i den stund